

vění žalobě v celém jejím obsahu, tedy s vyloučením vzájemných nároků žalované firmy, jež tato namítala k započtení se žalobní pohledávkou. První soud zamítnuv úplně žalobu, nemohl ani o vzájemných pohledávkách žalované firmy rozhodovati. Uznal-li však odvolací soud odchýlně od prvního soudu, že zažalovaný nárok jest částkou 19.275 Kč po právu, byl vzhledem k tomu povinen se též vypořádati s nároky k započtení žalovanou firmou namítanými a řešiti otázku, zda a pokud žalobní nárok kompenzací se vzájemnými pohledávkami žalované firmy zanikl (§§ 1438 a násl. obč. zák.). Tomu nebránilo, že první soud v důsledku svého právního názoru o nich nejednal, stačí, že byly předneseny v řízení před prvním soudem namítány (odst. 3 § 33 cit. zák.). Tím se staly součástí procesní látky, o níž bylo odvolacímu soudu ve smyslu prvního odstavce § 33 zákona o pracovních soudech znovu jednati podle předpisů civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice, ovšem v rozsahu tímto zákonným ustanovením vymezeném. To vyhovuje i účelu předpisem tímto sledovanému, by totiž věc, jak již její povaha vyžaduje, byla rozhodnuta s urychlením.

Čís. 13468.

Je-li spor proti úpadci o nárok na vyloučení věcí z úpadkové podstaty přerušen podle § 7 odst. (2) konkursního řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n., brání překážka zahájené rozepře tomu, by žalobce neuplatňoval též žalobní nárok a důvod novou žalobou proti správci podstaty. Lhostejno, že se v nové žalobě liší žalobní nárok v tom, že se žádá i o zjištění, že věc nepatří do úpadkové podstaty.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1934, R I 334/34.)

Žalobce František B. podal pod C IV 918/32 a C IV 919/32 na manžele F-ovy žalobu o vydání nábytku. Usnesením ze dne 23. srpna 1932 byl tento spor přerušen, ježto byl vyhlášen úpadek na jmění žalovaných. Žalobou, o niž tu jde (Ck I 93/33), domáhal se žalobce František B. na správci úpadkové podstaty manželů F-ových, by bylo zjištěno, že žalobce jest vlastníkem nábytku, že nábytek nepřisluší k úpadkové podstatě manželů F-ových a by žalovaný byl uznán povinným vydati nábytek žalobci. Žalovaný správce úpadkové podstaty vznesl proti žalobnímu nároku jednak námitky ve věci samé, jednak námitku zahájené rozepře vzhledem k žalobám C IV 918/32 a C IV 919/32. Procesní soud první stolice zamítl námitku zahájené rozepře a ve věci samé uznal podle žaloby. V onom směru uvedl v důvodech: Spisy C IV 918/32 a C IV 919/32 jest prokázáno, že žalobce František B. podal proti manželům F-ovým žalobu o vydání nábytku, že při I. roku žalobní nárok byl brán v odpor a že sporné jednání nařízeno bylo ke dni 14. listopadu 1932, že však usnesením okresního soudu v K. ze dne 23. srpna 1932 vysloveno bylo přerušení řízení pro uvalení konkursu na jmění žalovaných. V obou žalobách jsou žalováni August F. a Růžena F-ová, kdežto v žalobě, o niž tu jde, vystupuje jakožto strana žalovaná Dr. Oskar H. jako správce konkursní podstaty. Ze

žalob okresního soudu v K. vyplývá dále, že žalobní žádost v nich zněla jen na vydání předmětu, kdežto v souzeném sporu v první řadě má za předmět zjištění, že sporné předměty nepatří do konkursní podstaty. Z toho jest zřejmo, že tu nelze mluvit o totožnosti žalobních stran a zejména žalobního nároku a že nemůže proto pro nedostatek tohoto podstatného předpokladu býti odůvodněna námitka zahájení sporu. Odvolací soud vyhověl námitce zahájené rozepře a odmítl žalobu. Důvody: Ze srovnání projednávané žaloby se spory C IV 918/32 a C IV 919/32 zahájenými u okresního soudu v K., v nichž řízení bylo přerušeno, zjišťuje odvolací soud, že tytéž předměty jsou spornými i ve sporech u okresního soudu, i v této právní rozepři. I ve sporech u okresního soudu i v tomto sporu u krajského soudu požaduje se dále vydání těchto věcí, třebaž že v souzené žalobě je s tím spojena mimo to ještě žádost za zjištění, jež má odůvodniti požadované plnění. Za tohoto stavu věci je zřejmo, že souhlasí i právní důvod, i žalobní nárok v rozepřích u krajského i u okresního soudu. Posléze jsou v obou sporech i žalování totožní. V rozepřích u okresního soudu jsou sice žalování manželé August a Růžena F-ovi, zatím co zde vystupuje jako žalovaný správce konkursní podstaty obou manželů; než konkursní správce je právě zákonným zástupcem obou úpadců. Jako takový vstupuje na jejich místo, takže tu je i totožnost stran. Tím jsou splněny všechny předpoklady zahájené rozepře ve smyslu § 232 c. ř. s. a bylo proto žalobu podle § 233 c. ř. s. odmítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Podle § 7 odstavec (2) konk. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. lze ve sporech o nároky na vyloučení věcí pokračovati i po prohlášení konkursu, vždy však jen proti správci konkursní podstaty. Spor se tudíž prohlášením konkursu přeruší, avšak žalobce může navrhnouti pokračování ve sporu proti správci konkursní podstaty, jest-li úpadcem žalovaný. Neplatí z toho pro žalobce žádná újma, neboť, vstoupí-li správce konkursní podstaty do sporu, bude ve sporu proti němu pokračováno, nevstoupí-li do sporu, lze pokračovati ve sporu proti úpadci podle § 9 konk. ř., any vylučované věci se staly volným jměním úpadce. Řeší tudíž konkursní řád sám záporně otázku, zda prohlášením sporu jde o různost stran ve sporu. Žalobní důvod i žalobní nárok jest v souzeném případě rovněž totožný, ano jde i v původních sporech C IV 918/32 a C IV 919/32 i v nynějším sporu o vyloučení týchž předmětů na základě téhož žalobního důvodu, t. j. výhrady vlastnictví. A liší-li se žalobní nárok v tom, že v souzeném nyní případě se žádá i o zjištění, že ony předměty nepatří do konkursní podstaty, jde o předurčující otázku, která musí býti ve všech sporech řešena. Právem proto uznal odvolací soud, že nynějšímu sporu brání překážka zahájené rozepře podle §§ 232 a 233 c. ř. s.

Čís. 13469.

I v konkursním řízení požívají nedoplatky okresní nemocenské pojišťovny přednostního práva jen na nemovitostech za předpokladů uve-